

'Ik bleef hoop houden en ging de volgende dag, na een slapeloze nacht, gewoon bowlen. Mijn moeder zei ook: "Je gaat wel gewoon hoor!" Ze wist hoe gaaf deze dag voor mij als voetbalfan was. We waren net in teams ingedeeld toen ik gebeld werd door een onbekend nummer. Het was de nieuwe vrouw van mijn vader: "Ze hebben hem gevonden. Hij heeft zichzelf verhangen in het bos." Ik liep weg van de groep. Alles deed pijn en ik zakte in elkaar. Zo'n bericht gaat serieus door merg en been. Ik voelde het in elk botje van mijn lichaam en mijn hart brak.'

'Vraag me niet hoe, maar nadat ik opgehangen had, wist ik me te herpakken. Ik ben eerst naar Marco van Basten gelopen: 'Ik moet weg, maar zou jij dit boek voor mijn broertje willen tekenen?' Toen ik zijn handtekening had, wilde ik alleen nog op de foto met mijn held Ruud van Nistelrooij. Mensen die mij kennen, zien op die foto mijn waterige ogen. Vervolgens ben ik in de auto gestapt en naar huis gereden. Ik kan me niets meer van die rit herinneren, maar ik schijn mijn moeder onderweg gebeld te hebben: "Hij heeft het echt gedaan, mam." Ik kwam thuis en stortte toen letterlijk in.'

Klaar met het leven

'Mijn moeder heeft het nog steeds heel moeilijk. Ze is boos dat hij het leven opgaf. Ze blijft maar zeggen hoe oneerlijk het is. Ik ben ook kwaad geweest, want hoe kon hij denken dat wij hem niet meer nodig hadden? Toch kan ik me wel in hem verplaatsen. Het was misschien een egoïstische daad, maar mijn vader was depressief. Hij was zijn hele leven onzeker geweest; dacht dat hij niets goed deed. Ondanks dat minderwaardigheidscomplex kon hij uitstekend de schijn ophouden: met hem ging het altijd "heel goed".'

'Diep van binnen wist ik dat er iets niet klopte. Hij was al een hele

tijd klaar met het leven en daar schaamde hij zich voor. Ik ben niet meer boos op hem. Hij kon niet anders; hij was doodmoe van het toneelspelen.'

'Zijn dood heeft hij tot in de puntjes voorbereid. Hij nam heel bewust afstand van de mensen van wie hij hield, ruimde zijn bureau netjes op en schreef een duidelijke brief met daarin de muziek die hij op zijn crematie wilde hebben. Samen met zijn vrouw en haar dochter ben ik aan het bedenken waar we zijn as zullen uitstrooien. Het is acht jaar geleden, maar het voelt alsof het gisteren gebeurd is.'

Zelfvertrouwen

'Zakelijk gaat het goed. Mijn gedrevenheid en werklust heb ik voor een groot deel te danken aan mijn kindertijd. Had ik als meisje niet de kracht gehad om door te zetten, dan had ik hier nu niet zo gestaan. De gebeurtenissen hebben wel invloed gehad op de wijze waarop ik anderen nu benader. Als ik iemand tegenkom die onzeker is, trek ik me dat aan. Ook als werkgever ben ik alert op mensen die vastlopen of niet lekker in hun vel zitten. Als Backbone een stagiair heeft die slecht op gang komt, ga ik met hem in gesprek. Ik zou het zonde vinden om werknemers niet de kans te geven zich te ontwikkelen. Dat betekent niet dat wij een liefdadigheidsinstelling zijn, maar als blijkt dat iemand niet bij ons bedrijf past dan zorgen we er wel voor dat zo iemand met een goed gevoel een andere richting in kan slaan en dat we meedenken met iedereen. Je moet ieder mens met respect behandelen, want je weet nooit wat iemand heeft meegemaakt.'

'Sinds begin dit jaar zit ik in de raad van advies voor Stichting de Ster, een stichting die vakanties organiseert voor kinderen die gepest worden. Hopelijk kan ik met mijn netwerk de stichting helpen. Iedereen heeft het recht met zelfvertrouwen de wereld in te kijken.'

‘Toen we daar net lekker op gang kwamen, belde mijn vrouw: “Frank, waar zitten jullie precies in China?” We bleken in de haard van het Sars-gebied te zitten’

Frank Krake (46), voormalig directeur van tuinmeubelenbedrijf Unimeta, dat failliet ging na nauwe betrokkenheid bij drie grote rampen

‘Op 13 mei 2000 stond ik te schoffelen in onze tuin, toen ik een doffe dreun hoorde. De grond begon te trillen en verderop zag ik een gigantische rookpluim opstijgen. In eerste instantie dachten we aan een neergestorte F16, maar de vuurwerkfabriek in Enschede bleek te zijn ontploft. De buurt zag eruit als na een bomaanslag in Irak; het zijn beelden die je nauwelijks kunt plaatsen in een omgeving die er normaal gesproken vredig bij ligt.’

‘Ik was pas een paar maanden directeur-eigenaar van tuinmeubelenbedrijf Unimeta en tot overmaat van ramp stond ons magazijn van 16.000 m² op slechts tien meter verwijderd van de ontplofte fabriek. Onze mensen waren gelukkig net weg, maar de zakelijke gevolgen waren desastreus. Zes miljoen euro aan tuinmeubelen ging in rook op en daarmee leden wij na Grolsch de grootste schade. We realiseerden ons tegelijkertijd dat we door het oog van de naald gekropen waren. Iedereen doorstond angstige uren en het persoonlijke leed van onze burens was gigantisch. Er waren meer dan duizend gewonden en het dodental steeg tot drieëntwintig. Het was hartverscheurend om het verdriet van de nabestaanden van zo dichtbij te voelen.’

Veldbedje in Canada

‘Wat mij betreft was het een kwestie van schouders eronder en doorzetten. Die omzet moest weer omhoog. We breidden uit naar Amerika, maar al gauw raakte mijn bedrijf betrokken bij de ellende van 9/11. Ik zat in het vliegtuig naar Chicago om daar de nodige deals te sluiten toen de piloot ons meedeelde dat we een noodlanding

moesten maken in Newfoundland. Toen we eenmaal daar waren, deden de gekste geruchten de ronde: een derde wereldoorlog zou zijn uitgebroken, de president was vermoord, het Witte Huis gebombardeerd. Ik dacht dat ik gek werd toen we hoorden dat we zeker vijf dagen op een veldbedje in Canada moesten blijven slapen.’

‘Pas de volgende ochtend wisten we wat er gebeurd was. We kregen de tv-beelden te zien. Het is frustrerend om stil te zitten als je weet dat je tuinstoelen moet verkopen om het hoofd boven water te houden. Ik voelde dat de gevolgen heftig waren. Voor 11 september draaiden we in de VS bijna twee miljoen euro omzet per jaar, maar na deze ramp werd het credo “buy American”. Opnieuw kelderde onze omzet.’

In het Sars-gebied

‘We hadden geen tijd om bij de pakken neer te zitten. We vertrokken voor een periode naar China om een deel van de productie uit te besteden. Toen we daar net lekker op gang begonnen te komen, belde mijn vrouw: “Frank, waar zit jij eigenlijk precies in China?” We bleken in de haard van het Sars-gebied te zitten. De Chinese overheid veegde alles onder het tapijt, dus wij dachten dat het bericht uit Nederland een storm in een glas water was. Toen het serieus bleek te zijn, vlogen we direct terug. Ik was bang geïnfecteerd te zijn. Stel je voor dat ik mijn gezin zou besmetten?’

‘En weer was daar die zakelijke teleurstelling: in plaats van miljoenen te verdienen, belandde Unimeta voor de tweede keer in een ontslagronde. Ik moest wederom zestig mensen vertellen dat ze een andere baan moesten zoeken.’

‘Na alle tegenslagen, gedraaide verliezen, ontslagrondes, teleurstellingen en angsten was het in 2005 voorbij voor Unimeta. Het officiële bericht voelde, al zag ik het aankomen, als een stomp in mijn maag. Als je je ergens elf jaar

‘Mensen plakten een stempel op me: deze jongen heeft gefaald’

lang met ziel en zaligheid voor ingezet hebt, is zoiets ontzettend verdrietig. Diezelfde dag nog stond ik mijn personeel op een zeepkist te vertellen dat het einde verhaal was: Sorry jongens, het is me niet gelukt. Sommige mensen waren al bijna veertig jaar in dienst. Ik voelde me een mislukkeling.’

‘Ik heb gezien dat de buitenwereld onverbiddelijk kan zijn. Mensen plakten een stempel op me: deze jongen heeft gefaald. Zo’n negatief stigma bij een faillissement is heel Nederlands. Alle neerbuigende reacties, van iedereen die dacht me daar klein mee te krijgen, wakkerden mijn vechtlust juist aan. Ik stelde in twee weken een nieuw businessplan op en riep een nieuw bedrijf in het leven: Bukatchi, dat tuinmeubelen voor het hoogste segment levert.’

Een schone lei

‘Bukatchi ging al gauw sky high, maar na zeven jaar aan het hoofd van dit bedrijf gestaan te hebben ging het met mij iets minder lekker. Er was iets geknapt van binnen en ik merkte dat de geestdrift die ik vroeger had ontbrak. Normaal was ik altijd de katalysator, de man vol ideeën; iemand die zijn personeel inspireerde en enthousiasmeerde. Maar ik was moe. Ik ben blij dat ik me daar bewust van was, want wat had ik eraan als mijn vrouw bij me weg zou lopen omdat ik weer alleen maar aan het werk was? Wat zou ik ermee opschieten als collega’s een punthoofd zouden krijgen van een baas zonder bezieling?’

‘Ik greep in en koos voor mezelf en mijn gezin. Ik verkocht mijn bedrijf. Mijn belevenissen legde ik vast in het boek *De rampenondernemer*. Mijn besluit leidde tot heldere inzichten: De twintig voorgaande jaren was ik puur en alleen gefocust geweest op tuinmeubelen. Ik heb die oogkleppen – die me destijds overigens staande hielden – afgedaan. Ik ben bezig me te ontwikkelen geef met veel plezier door het

hele land lezingen en presentaties. Ik wil met een schone lei de wijde wereld in, nieuwe mensen ontmoeten en nieuwe markten aanboren, want ik blijf een ondernemer.’

Liefdevolle afleiding

‘Ik ben opgegroeid als enig kind, waardoor ik op mezelf was aangewezen en mezelf moest leren vermaken. Ik geloof dat mijn vader een beslissende rol gespeeld heeft in mijn vroege ontwikkeling. Hij stuurde me op voetbal en scouting en liet me zoveel mogelijk met vriendjes optrekken, om te voorkomen dat ik een moederskindje zou worden. Ik ontwikkelde verantwoordelijkheidsgevoel en werd sociaal sterk.’

‘De afgelopen veertien jaar hebben me veel hoofdpijn bezorgd. Zakelijk gezien had ik ongelofelijk veel pech, maar privé verliep alles harmonieus. Als je op een dag weer zestig mensen hebt moeten ontslaan, is liefdevolle afleiding van vrouw en kinderen heel nuttig. Thuis kon ik mijn zorgen weer een aantal uur opzijzetten. Een poep-luier verschonen relativeert, bij wijze van spreken. Ik sprak laatst iemand die twee kinderen heeft verloren. Bij die ellende valt mijn verhaal in het niet. Ik ben en blijf ook een nuchtere Tukker die zichzelf niet te serieus neemt. Humor was een hulpmiddel om met alle tegenslagen om te gaan.’

‘De gebeurtenissen hebben mijn kijk op het leven in positieve zin veranderd: omstandigheden verander je niet, het gaat erom hoe jij ermee omgaat. Denk buiten de kaders! Economische crisis? Onzin, dit is een nieuwe tijd, waarin je je moet onderscheiden van de massa. Je kunt de situatie niet veranderen, je kunt alleen leren te anticiperen op wat er gebeurt. Het leven is wat je er zelf van maakt. En een mens kan veel incasseren. Successen behaal je nog altijd door heel hard werken, en een klein beetje geluk te hebben.’